

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

Svetega Jerneja in Svetega Antona Padovanskega

Leto XXI; številka 491 datum 8. 10. 2017

FRANC BRAČIČ *(Sporočila slovenskih škofij 1/1995)*

V mariborski bolnišnici je v petek, na praznik Gospodovega razglasenja 1995, umrl Franc Bračič, župnik v Ribnici na Pohorju. In tako je božja njiva v Ribnici na Pohorju v ponedeljek 9. januarja spet sprejela dragoceno zrno večnega življenja. Škof dr. Franc Kramberger je ob spremstvu okoli 60 duhovnikov in zastopnikov bogoslovcev ter množice vernega ljudstva blagoslovil grob Franca Bračiča, dolgoletnega tamkajšnjega župnika in častnega kanonika. Lani 16. februarja se je župnik Bračič zahvalil za zlatomašno čestitko takole: **»Iskreno se Vam zahvaljujem za pismo ob mojem zlatomašnem jubileju. Vedno bolj razumem apostola Pavla: Kako nedoumljivi so božji sklepi in kako neizsledna so njegova pota! Vsemogočnemu Bogu se vedno zahvaljujem. Vam pa želim, da bi bilo mnogo zlatomašnikov, še več pa novomašnikov!«**

Kratek življenjepis zlatomašnika Bračiča: Rodil se je 5. 10. 1917 v globoko verni in številni družini v župniji Gornja Radgona. Po srednji šoli se je vpisal na Visoko bogoslovno šolo v Mariboru. Zaradi vojnih razmer je moral v letu 1941 po 3. letniku zapustiti Maribor. Teološki študij je nadaljeval v Ljubljani, ga tam končal in bil 4. marca 1944 posvečen v duhovnika. Posvetil ga je takratni ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman v cerkvi sv. Jožefa. Eno leto je bil dušni pasti pri Sv. Petru v Ljubljani, in sicer pri podružnici v Bizoviku, eno leto v Št. Ilju v Slovenskih goricah, nato pa tri leta v Grižah. Od tam so ga 7. 8. 1949 plačanci, naščuvani od takratnih oblasti, pregnali. Škof dr. Maksimilijan Držečnik ga je nastavil v svojo rojstvo župnijo Ribnico na Pohorju, kjer je deloval polnih 46 let.

Tu je pokazal svoje široko duhovniško srce, dušnopastirsko sposobnost in gorečnost, človeško dobroto do vernikov in sobratsko ljubezen do duhovnikov, še posebej do dekanijskih. Po zgledu Jezusa Kristusa, Dobrega pastirja, se je ves žrtvoval za ljudi. Ne samo da se je z vidnimi deli, kot so nove podružnične cerkve sv. Jožefa v Josipdolu ter sv. Marije in sv. Maksimilijana Kolbeja, približal vernikom, marveč je kot katehet, vzgojitelj z besedo in zgledom gradil živo Cerkev v srcu slehernega župljana, v družinah in naseljih obširne ribniške župnije.

Za svoje delo je prejel dvojno priznanje: imenovan je bil za častnega konzistorialnega svetovalca (1972) in za častnega kanonika (1993). Župnija pa se mu je dostojno oddolžila lani, ko je obhajal zlato mašo.

Zadnje mesece mu je zdravje začelo naglo pešati. Sprejet je bil v mariborsko bolnišnico, kjer se je kljub dobri skrbi bolniškega osebja poslovil s tega sveta.

Naj bi se spoznala beseda govornikov ob pogrebu, dekana, prodekana, zastopnikov župnije, bogoslovca Kaučiča (pranečaka), pevskega zbora, tudi zbora bogoslovcev:

da bi župnik Bračič v blaženem in osrečujočem gledanju presvete Trojice izprosil svoji škofiji zadostno število duhovnih poklicev.

Pon., 9. 10. Dionizij	Ob 19. uri na čast sv. Antonu Padovanskemu ... v zahvalo za uslišanje - <u>po maši</u> : srečanje članov ribniškega ŽPS-ta
Tor., 10. 10. Danilo (Danijel)	Ob 19. uri za + Marijo in Lenarta Švajgerja ter sina Franca <u>po maši</u> srečanje sodelavcev župnijske Karitas
Sre., 11. 10. Janez XXIII.	Ob 8. uri za žive in + župljane
Čet., 12. 10. Maksimilijan Celjski	Ob 19. uri za + Marijo Urnaut, obl. in vse + Umatove
Pet., 13. 10. Koloman	Ob 19. uri za vse + Gregorčeve
Sob., 14. 10. Kalist	Ob 17. uri pri Mariji za + Marijo in Jožefa Hribernika Ob 19. uri za + Franca in vse + Razbornikove – <u>po maši</u> srečanje staršev in veroučencev 3. razreda
Ned., 15. 10. 28. NEDELJA MED LETOM Ob 8. uri za + Štefana Kompoša in vse + Kompoševe Ob 10. uri na Sv. Antonu na Pohorju za + Stanislava Žvikarta Ob 11.30 za + Jožefa Zaveršnika	<i>S prijateljem sva šla v hribe. Uživala sva v svežem zraku, še bolj pa v čudovitih razgledih, ki so se odpirali na vse strani. Oči so mi ujele planinskega ptiča, ki je v mogočnih zavojih plaval nad prepadi. – Glej ga, sem rekel prijatelju, kako šele ta uživa. – Pojdi no, mi je odvrnil. Mar so njemu planine, lepi razgledi in široka obzorja. Mrhovinar je. Njegove oči so uprte v tla. Poginjeno žival išče, njeno drobovje mu diši. <u>Vabilo na svatovsko gostijo</u>, ki je predmet današnjega evangelija, je vabilo na uživanje neslutelih višin nebeškega kraljestva. A je očitno, da mnogim zanje ni. Ne znajo si predstavljati (ali pa morda nočejo), kaj pomenijo besede sveto, Božje, nebeško, duhovno, nadnaravno. Njihov pogled je uprt v nižine tega sveta, v snovnost in čutnost, v izpolnjevanje telesnih želja. Za kraljevsko gostijo nimajo smisla in jim zanje ni mar. Hodijo po svojih pristavah, zaposleni so s svojimi kupčijami. A so še hujši primeri. Jezus pravi, da so služabnike, ki so na gostijo vabili, nekateri od povabljenecv zgrabili, zasramovali in jih celo pobili. Morda se vsi ti služabniki res niso vedli dovolj vladno ali je kateri od njih bil preveč oblasten, vendar pa je očitno, da je njihove poboje narekovalo sovražno razpoloženje do kralja. Višine ostanejo višine, pa naj kdo še tako vztrajno obrača pogled navzdol. Božja gostija ostane Božja gostija kljub temu, da jo nekateri zavračajo, drugi pa pobijajo njene znanilce. Vabilo na Božjo gostijo je namreč vabilo Ljubezni na gostijo ljubezni. Svatovsko oblačilo je v tem pogledu odprtost za ljubezen.</i>

Verjamete ali ne: ne uspe mi, da bi umaknil pogled od lepote letošnje bogate jeseni: od bogatih sadovnjakov, od polnih vinogradov, radodarnih polj, ki so deloma že prazna, deloma še ne, od sončnih in deževnih dni. **Čez vse to pa še ena neprecenljiva lepota: čas.** Sto in sto dni, tisoče ur in vse to v enem samem letu. **Mar je v resnici tudi pri vas tako?** Mislim, da je lahko obrnjeno res. **Res je, da nimamo časa ali pa vsaj zelo malo. Zgodi se celo, da nimamo nikakršnega odvečnega časa, sploh pa, nič več časa za Boga! Se mar motim?** In za to stanje so zvedeli angeli. Tako pove resnična zgodba ...

Sestal se je angelski zbor in poročal je o takšnem stanju samemu Stvarniku. Tako je zbor poročal: **»Ljudje na zemlji natančno vedo za svojo pomanjkljivost glede molitev, vendar kljub dobri volji nimajo več časa moliti.«** In nebesa so se oddahnila: to ni upor človeka proti Bogu, ampak **kronično pomanjkanje časa.** Nebeški zbor je preudarjal in presojal, kako lahko sedaj ljudem pomaga. Nekateri božji poslanci so menili, da bi morda spremenili način življenja, upočasnili hitrost, ki divja na zemlji. Drugim je prišlo celo na misel, da bi Bog lahko človeka kaznoval. Pa glej Kolumbovo jajce rešitve; mlad angel je predlagal: **»Stvarnik sveta je ustvaril čas, zakaj pa ne bi podaljšal dneva za eno uro, saj je vendar vsemogočen.«** In vsa nebesa so bila usklajena: Tako je - Bog ima vendar razumevanje za stvari in bitja na zemlji! In seveda – na zemlji se je razvedelo: **»Bog ima razumevanje z ljudmi, zato bo podaljšal dan za eno uro. Ustvaril bo dan, ki bo imel 25 ur.«** Zemlja je bila v prvem hipu presrečna. Škofje so kot pastirji božjega ljudstva takoj odločili: **»Dodatna ura dneva naj bo ura za Boga.«** Mediji na zemlji so delovali različno, eni so hvalili, drugi so se tej odločitvi nebes zoperstavljali. Namesto, da bi o tej novici le poročali, so jo že po svoje komentirali in prikazovali v negativni luči. Nebesa so ugotovila, da s to spremembo ne prihaja v nebo nič več molitev kot prej pri 24 - urnem dnevu. In Bog je poslal angele na zemljo, da bi ugotovili novo stanje. In ново stanje je bilo takšno: poslovneži so imeli pripombo na stroške reorganizacije dela. *Kje bomo vzeli denar za postavitve novega časovnega sistema?* Nek drugi angel je poslušal komentarje sindikatov. Njihovo stališče je bilo sicer dobrohotno, vendar, ker pobuda ni prišla z njihove strani, so do nje zadržani. To pravico imajo delavci že od sv. Jožefa dalje, da sami odločajo – so izjavili. Angel je bil tudi pri intelektualcih. Pri njih se je zadeva premlevala na najvišjem nivoju: pred kamerami v živo, v dnevnem tisku in na simpozijih. Končna izjava za javnost se je glasila: izobražen državljan se lahko sam odloči o dodatni uri, nikakor pa ne, da bi škofje kar določili, za kaj bo intelektuallec porabil dodatno uro dneva. In drug angel je bil poslan tudi k cerkvenim krogom. Tu je vladalo splošno veselje in prepričanje, da je to dar Nebes za človekovo poglobitev. Veliko je bilo župnikov, ki so dodatno uro v svoji goreči pastoralni skrbi uvrstili v dodatni verouk, v dodatne masovne pastoralne manifestacije, v zborovanja in v seje. Prepričani so bili, da je nastopil čas za Cerkev sestankov in sej. Za samo molitev se niso odločali. **In kakšna je bila končna bilanca dodatne dnevne ure? Pred nebeški tron v dodatni uri dneva ni prispela niti ena molitev več kot prej pri 24 –urnem dnevu.**

Nebeški svet je ugotovil: **molitev je vprašanje ljubezni do Boga.**

Čas sam ne dela za molitev in ne proti molitvi, kajti **molitev je dejanje ljubezni.**

Zato je nebeški angelski svet odločil: **naj Stvarnik postavi nazaj 24 –urni dan in tudi v spominu ljudi naj izbriše misel na to, da bi imeli dodatno uro dneva.**

In tako se je zgodilo.

Dragi moji! Če se nam bo zazdelo, da je **Bog kriv za pomanjkanje časa za molitev in mašo**, se bo naš angel varuh nemudoma oglasil in nas poučil: **ne nakladaj!**

Vprašanje časa za Boga je samo vprašanje tvoje ljubezni do njega! *pater Peter*

<p>Od 16. - 21. 10. '17 bom odsoten - »zdoma«!</p>	<p>Ta čas me bosta nadomeščala: g. dekan dr. Ivan Rojnik (02/887 15 07) in g. Marko Drevenšek (02/876 11 77 ali 041/559 549)</p>
<p>Sob., 21. 10. Uršula</p>	<p>Ob 19. uri za + Antona in Zvonka Ogrina ter Antona Prassnitza</p>
	<p>MISIJONSKA NEDELJA, 91. SVETOVNI MISIJSKI DAN <i>Papež Frančišek nas v letošnji poslanici za misijonsko nedeljo z naslovom »Misijon v osrčju krščanske vere« spominja, da <u>misijonska dejavnost ni zgolj ena izmed številnih dejavnosti Cerkve, kajti Cerkev je »misijonska po naravi</u>. Spominja nas, da ne moremo biti kristjani, ne da bi okoli sebe širili veselega oznanila Jezusovega evangelija. Ta ima »spreminjajočo moč«, saj je »dobra novica, ki prinaša nalezljivo veselje«, je »izvir novega življenja, prostega vladavine greha ...«, »zdravi krvaveče rane človeštva«, še pravi papež v poslanici in vabi, »da zapustimo svojo udobnost in pogumno dosežemo vsa obrobja, ki potrebujejo luč evangelija«. Pri tem stavi tudi na mlade, njihov pogum in njihove navdihe srca.</i> <i>Ravno zato vsako leto obhajamo misijonsko nedeljo, da nas v tem prizadevanju okrepi: bodisi z molitvijo, konkretno z darovi za nabirko, ki jo ima Katoliška cerkev ta dan po vsem svetu. S temi sredstvi podpiramo srčne može in žene – misijonarje »na terenu«, ki so na misijonsko poklicanost pogumno odgovorili, premagali »lagodnost, lenobo in posvetnega duha«, pred katerimi svari Frančišek, »zapustili svojo udobnost« in šli gradit mlado Cerkev na obrobja sveta.</i> <i>Spomnimo se samo na naše svetniške misijonarje: Barago, Gnidovca in Majcna ter več sto drugih Slovencev, ki so svoje življenje razdali za graditev mladih Cerkev po najbolj revnih krajih sveta. Vsega tega ne bi zmogli, če ne bi imeli podpore iz zaledja, iz domovine, domače Cerkve, in solidarnostne podpore vesoljne Cerkve, za kar skrbijo papeške misijonske družbe v sklopu Kongregacije za evangelizacijo narodov.</i> Vsi smo povabljeni, da mesec oktober, zlasti misijonsko nedeljo, ki bo letos 22. oktobra, posvetimo ozaveščanju o osrednji vlogi misijona v naši veri in molitvi in podpori nastajajočim krajevnim Cerkvam. <i>Misijonsko središče Slovenije</i></p>

Ned., 22. 10.
**29. NEDELJA
MED LETOM
MISIJSKA
NEDELJA**

Ob 8. uri
za + Marijo in
Antona Čoderla
ter 3 sinove in
hčerko

Ob 10. uri
na Sv. Antonu
na Pohorju
za + Silvo in
Ignaca Vitriha

Ob 11.30
za + Franca
Švajgerja in
sorodnike

Farizejska delegacija je očitno bila prepričana, da bo Jezusa z zvitim vprašanjem dokončno pognala v kozji rog. Diplomatsko so sondirali teren: **vemo, da si resnicoljuben, ne gledaš na osebo.** Potem pa vprašanje: **ali se sme dajati cesarju davek, ali ne.** Če odgovori pozitivno, lahko zaženejo vpitje: glejte, izdaja, kolaboracija z okupatorjem (18 let ječe s prisilnim delom in izguba državljskih pravic); če odgovori negativno: zapeljuje naš narod in brani cesarju dajati davke, kot so ga kasneje res tožili pred Pilatom. Jezus mirno prisluhne izzivu, postavi protivprašanje: čigava je na novcu podoba in napis. Odgovor je kratek in jasen: **dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu kar je Božjega.** Opredeli do problema, ki je vedno znova aktualen, kakšni naj bodo odnosi med duhovnim in svetnim, med Cerkvijo in državo: - prvi poudarek: njegovo **mesijansko kraljestvo**, ki ga oznanja, **je duhovno**, drugačno od zemeljskih kraljestev, **moje kraljestvo ni od tega sveta**; - drugi poudarek: **Bog je nad slehernim zemeljskim vladarstvom; Bog je gospodar zgodovine**, ne pusti se pogojevati z okviri, ki mu jih hoče določati človek; po preroku pove, da je tudi mogočnjak, kot perzijski kralj Cir, odvisen od njega: jaz sem te prijel za desnico, jaz sem te opasal, ne da bi me poznal. - tretji poudarek: **duhovno in svetno, Cerkev in država** kot izraza teh temeljnih območij človeškega bivanja, **sta avtonomni področji, morata drug drugega upoštevati, spoštovati, vzajemno morata prispevati k človekovi blaginji.** Zakaj naj bi o tem razmišljali, ali ni to stvar za debate filozofov, zadeva, ki v življenje povprečnega smrtnika sploh ne seže? Pa se z njo srečujemo vsak dan! Res je stvar preteklosti močna prepletenost vere in države, ko je vsak prestopek proti veri kaznovala državna zakonodaja. Še danes pa močno doživljamo nasprotno: vera je izključno zasebna zadeva, porinimo jo v domači kotiček. Božja beseda hoče ovrednotiti eno in drugo, hoče razčistiti naša pojmovanja: - **Gospod da vedeti, da ima tako svetno kot duhovno svoje pravice in dolžnosti, ki jih drug ne sme krstiti** - država nima pravice posegati v človekovo vest, v njegovo misel, besedo - poudari temeljne svoboščine civilne družbe; - **država je dolžna pripravljati in izvajati zakone za dobro človeka, je pa tudi sama podvržena temeljnim moralnim normam, ki jih nima pravice teptati**; - **Cerkev je dolžna poudarjati temeljne človeške in krščanske vrednote.**

Če na vse to gledamo kot odgovorni Jezusovi učenci, ne bomo nasedali frazam o vmešavanju Cerkve, o veri kot zasebni zadevi, ampak jo bomo samozavestno izpričevali. Po: p. M. Benediku

V cerkvenem letu sta Mariji posvečena peti in deseti mesec, ko smo še posebej spodbujeni, da jo povabimo v svoje življenje. **Če nas maja vabijo šmarnice, je oktober mesec rožnega venca.** Zanimivo je, da nam **Marija** v krajih njenih prikazovanj – *od Lurda, Fatime, do Medžugorja* – vedno znova ponuja **rožni venec kot tisto preprosto, vsakdanje orodje,**

ki ma moč, da nas pripelje v nebesa. Zelo si želi, da bi mi postali sveti. Želi, da bi ji pomagali z molitvijo in majhnimi odpovedmi. Marija nas dobro pozna in je v svoji ljubezni zelo iznajdljiva. To sem imela priložnost izkusiti letos, ko sem v Rimu za binkošti srečala mlajšega moškega, uslužbenca ene izmed evropskih institucij. Močno me je nagovorila njegova zgodba, kako je doživel spreobrnjenje po Mariji. V večletnem iskanju resnice in odgovorov na življenjska vprašanja, kot tudi, *ali Bog obstaja*, je po naključju naletel na film o Marijinih prikazovanjih v Fatimi. To ga je tako zaznamovalo, da je začel **vsak dan moliti rožni venec**, ne da bi to komurkoli povedal. Več kot leto je v popolnem zaupanju, ne da bi vedel, kam ga bo to pripeljalo, molil njemu popolnoma neznano molitev. V otroštvu je bil sicer krščen, vendar ni bil vključen v nobeno občestvo, ni hodil k maši, do Cerkve je gojil »klasične« predsodke in ga ni zanimala. Zanimal se je za stare civilizacije, za druga verstva in jih preučeval. **Vsakanja molitev rožnega venca ga je v enem letu tako spremenila in ga ponovno vrnila v Cerkev, kjer je prejel še ostale zakramente**. Bila sem osupla nad tem, kako se lahko nekdo, ki ni nikoli molil, ki je preziral krščanstvo, po ogledu filma odločil, se naučil in ostal vsak dan zvest molitvi rožnega venca. Vendar je to **Marijina pot, njen način, kako išče izgubljene otroke**. Tudi v tem primeru je iznajdljivo združila staro in novo.

Film in rožni venec. Terezija Trupi je državna uslužbenka

Pon., 23. 10. Janez Kapistran	Ob 19. uri za + Krist(in)o Mihelič
Tor., 24. 10. Anton M. Claret	Ob 19. uri za + Stanka Stepišnika in ženo Miro
Sre., 25. 10. Krizant in Darija	Ob 8. uri za žive in + župljane
Čet., 26. 10. Lucijan	Ob 19. uri za + Janka Fekonja
Pet., 27. 10. Sabina Avilska	Ob 19. uri za + Marka Urha
Sob., 28. 10. SIMON IN JUDA TADEJ	Ob 17. uri pri Mariji za + Srečka Hrastnika in starše Ob 19. uri za + Marijo Iršič
	Vrnitev na sončni čas
Ned., 29. 10. 30. NEDELJA MED LETOM	<i>Ste že kdaj prisluhnili ptičjemu pogovoru? Sedaj v jeseni, ko se ptice zbirajo v jate in se odpravljajo na pot v tople kraje, bi bilo to skoraj mogoče. Zgodba pripoveduje, da je gojitelj ptic nekega poletnega dne postavil kletko s kanarčkom na okno in bil seveda, zelo ponosen na lepo živalco. Prileti vrabec, sede prav na kletko in kanarčka pozdravi: »Dobro ti gre, prijatelj!«. »Tvoj gospodar te oskrbuje s svežo hrano, naliva ti sveže vode. Mi tu zunaj se prepiramo ob konjskih figah in pijača nam je postrežena v odtočnem kanalu. Ti varno živiš v tem zaporu, medtem, ko na nas prežijo sokoli, mačke in v zadnjem času še avtomobili. Tvoj gospodar se s teboj milo pogovarja in te boža, mi vrabci smo pa vedno preganjani in od</i>

Ob 8. uri
za + Nevenko
Mrak in Franca
Voduška

Ob 10. uri
na Sv. Antonu
na Pohorju
za + očeta Viktorja
in sestro Jelko

Ob 11.30
za + Dorotejo
Uranjek

vseh zaničevani. Oprosti, prijatelj, če sem tvoj srček vznemiril, vendar skupaj s tisoč mojimi prijatelji vrabci, ne zamenjam za tvoje udobje, kajti nekaj pa le imamo, za kar ti ne veš - odprto nebo, tja do nebes!«. Boste rekli, da ptiči govorijo, kakor da bi govorili ljudje. Seveda, saj je v basnih vedno tako. Jedro basni je pa tako in tako vedno namenjeno človeku in človeštvu. **Imate občutek, da ste v družbi kanarčka v varni kletki ali pa v jati vrabcev pod sinjim nebom? Miselna izbira ostaja odprta**, vendar se jaz sam za družbo pri kanarčku ne odločam, pa čeprav mu je izredno lepo in je z vsem preskrbljen. V družbi vrabcev je drugače, je krut vsakdan z mnogimi nevarnostmi. In vendar, **zakaj sem raje v tej družbi?** Ker z razliko od vrabcev vem nekaj več, znan mi je namreč nek drugačen zakon pod milim nebom, kot ga pozna družba vrabcev. Ta zakon prebiram ob današnji nedelji v sveti knjigi božje postave, ki pravi : **»Tujca ne izkoriščaj in ne zatiraj«,** pa še naprej: **»Ne zatirajte nobene vdove in sirote!«** Ta božji zakon se spozna tudi na finance tretjega tisočletja in naroča: **»Če posodiš denar mojemu ljudstvu, ubožcu zraven sebe, mu ne bodi kakor oderuh, ne nalagaj mu obresti!«**. Isti božji zakon tudi ubogega ne prezre, saj pravi: **»Če vzameš v zastavo plašč svojega bližnjega, mu ga vrni do sončnega zahoda, kajti to je njegova edina odeja. V čem naj sicer spi?«**. Dragi prijatelji, če se vam v življenju dogaja podobno kot onemu vrabcu, da čutite življenjsko stisko ali ogroženost, da je boj za preživetje skrajno trd, potem poiščimo rešitev skupaj! **Kje?** Isti božji zakonodajalec, ki je nad nami vsemi, pa ga naj poznamo ali ne, pravi tudi: **»Gotovo uslišim njihovo vpitje!«** In pa: **»Če se bo to zgodilo, da bo vpil k meni, ga bom uslišal, ker sem milostljiv!«** Ali ni to lepo tolažilo? Ne, to ni samo tolažilo, **to je gotovost**. Z razliko od vrabcev, mi ljudje za to božjo zavarovanost lahko vemo in smo vanjo prepričani. Krono te zavarovanosti pa je na starozavezno postavo dal naš odrešenik Jezus Kristus, ko se je izrazil z najdražjo besedo na zemlji: **»LJUBI!«**. **»Ljubi Gospoda, svojega Boga; ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!«**. Ob tem okronanju vse božje zakonodaje, ki nam na tej zemlji zagotavlja varnost, smo se ob koncu tedna in ob začetku novega kar dolžni vprašati: **Ali je merilo mojega ravnanja ljubezen, ali rivalstvo; ali je način mojega delovanja ljubezen, ali zatiranje bližnjega; ali je moje mišljenje plemenito in dobrohotno, ali pa usmerjeno zgolj k lastnemu jazu?** Ob koncu tedna je takšno notranje očiščenje zelo potrebno, saj potrebujemo duhovni zagon za nov teden. Kajti ta nov teden bo prinesel prostrano nebo svobode, ki ne pozna kletk. Ravno zaradi svobode, vrabec ni hotel zamenjati udobja s kanarčkom. **Te božje svobode, ki ima način življenja vsebovan v ljubezni do Boga in do bližnjega, te in takšne svobode vam želim ko obhajamo Gospodov dan - nedeljo in se veselimo novega tedna.** Po: p. Petru

Pred leti je bilo. V trdni, zdravi krščanski družini se je najstarejši sin odpravljal v svet. Na večer pred njegovim odhodom je **oče zbral družino, prižgal svečo, jo dal sinu z naročilom naj v temi s to lučjo še enkrat gre okrog domače hiše in si jo vtisne v spomin.** Že po nekaj korakih pa mu je veter luč ugasnil. **Oče mu jo znova prižge z naročilom, naj se potrudi, da mu veter plamena ne ugasne.** In res, z obema rokama je zaščitil plamen in z gorečo svečo se je vrnil v hišo. Oče ga je vesel objel in vpričo vseh dejal: **Glej, dragi sin. Z materjo sva ti v tem domu prižigala luč vere v Boga. Ko si naju dan za dnem videl, da smo kot družina skupaj molili, da smo ob nedeljah skupaj šli k sveti maši, ko si naju videl stopiti v spovednico in k obhajilni mizi, ko si občutil, da se imamo doma radi, da se nismo kregali, kleli, prepirali s sosedi, - to, glej je tista luč, tisti svetel plamen vere, ki sva ti ga dan za dnem prižigala. Jutri greš v svet. Tisočkrat boš slišal, da ni Boga, da je brez veze moliti, še manj hoditi v cerkev. To, glej pa je tisti veter, ki ti bo hotel to luč ugasniti. Za nobeno ceno tega ne dopusti. Spomni se Slomškovega naročila: Sveta vera bodi vam luč; kdor vero izgubi vse izgubi, temu ugasne luč sredi temne noči ...**

Katehet je pri verouku otrokom govoril o desetih Božjih zapovedih. Neki otrok mu je rekel: **»Za nas otroke je toliko zapovedi in prepovedi. Starejši pa smejo vse, česar mi ne smemo!«** Katehet se je ob teh besedah zamislil. Otrokom je razdelil prazne liste. Nanje jim ni bilo potrebno napisati ne imena ne priimka, pač pa naj napišejo **»posebni deset zapovedi za starše«.**

Otroci, bilo jih je kakšnih trideset, so napisali tisto, kar jim je ležalo na srcu: **»Ne smete biti prestrogi s svojimi otroki. Ne bodite stalno sitni. Svoje jeze ne smete vedno stresati na otroke. Morate se sprejemati med seboj.«** Druga zapoved se pogosto ponavlja: **»Otrokom ne smete lagati. Ne smete slepariti otrok. Otrokom morate govoriti resnico.«** Nekateri so še ostrejši: **»Ne smete se bati biti kdaj tudi strahopetni. Ne smete reči: to je naredil ta ali oni, če ste krivi vi.«** Tako je trideset otrok sestavilo zapovedi za odrasle. Želeli so si več iskrenosti in poštenosti. Od odraslih so zahtevali tudi pravičnost: **»Ne smete govoriti, da so drugi otroci boljši od nas. Svoje krivde ne smete nikoli valiti na nekoga drugega. Ne smete za vse kriviti le otrok.«**

Sledi vrsta zapovedi, ki zadevajo posebne okoliščine: **»Ne smete toliko piti. Ne bodite tako nasilni.«**

Neki otrok pa je napisal natanko deset zapovedi: **»Ne smete biti nepravilni. Ne smete se toliko jeziti. Morate nam posvečati več časa. Ne smete nas toliko vznemirjati in nam biti stalno za petami. Ne smete se iz nas norčevati. Ne smete nas siliti in priganjati. Vsaj včasih nam morate dati prav. Ne izmišlajte si svojih novih predpisov. Vidva se morata najprej medsebojno prenašati in spoštovati. Morate iti z nami v cerkev, ne pa nas tja pošiljati same.«**

Tako je trideset otrok naštel svojih trideset zapovedi za starše. Trideset krat deset pomeni tristo iskrenih želja.

Dejstvo je, da če smo blizu otrokom – in oni nam – bomo imeli občutek zanje, za Jezusa, ki je bil sam otrok in je ljubil otroke. Tako jim bomo pomagali, da bodo **v ozračju poštenosti, dobrotljivosti in iskrenosti postajali boljši.** B. Rustja, Zgodbe za srečo v družini
